

La participació de les dones en les curses

La qüestió del baix percentatge de maratonianes -en el nostre país - en relació als maratonians, seguirà aquest any, una vegada més, en la maratón de Barcelona. Ha millorat una mica respecte al de l'any passat, però poc.

Les dones inscrites fins el 26 de gener, a quinze dies del tancament, eren 1.015, que representen un 14% del total, i un minso 3% més que el nombre de corredores de l'any passat a aquesta mateixa data. (Minso perquè l'augment dels homes és a hores d'ara d'un 20%)

Un altre aspecte, que afegeix pessimisme a l'assumpte és el fet que, com cada any, una gran quantitat de les 1.015 apuntades fins ara són estrangeres. No tenim dades encara d'aquest any, però no crec que sigui molt diferent de l'any passat, en el qual, les de fora de l'Estat que van acabar la maratón van ser 789, mentre les d'aquí (catalanes i no catalanes) eren 127.

En la meva opinió, la relativa baixa participació de les dones en les curses a casa nostra en relació a altres països -àmpliament debatut l'assumpte en els fòrums d'atletisme, amb la conclusió que uns dels motius més importants són encara les diferències culturals, i la famosa manca de conciliació de l'horari laboral, que li dificulta a les dones les possibilitats d'entrenar-se per a proves de llarga distància- continuarà sent una assignatura pendent, que es posarà de manifest de nou en la maratón de l'1 de març..., que algun dia s'haurà de resoldre.

Hom sent enveja -no de la sana, sinó de la més rancuniosa- quan llegeix que a Estats Units, per exemple, la proporció de maratonians/maratonianes és del 60/40. I fins i tot, que en algunes maratons com les de San Diego i Portland, el nombre de dones supera al dels homes.

Miquel Pucurull
Gener 2009